

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 3 september 2019 met nummer RvVb-A-1920-0001
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0801-A

Verzoekende partij de heer **Tim DUCHÈNE**

vertegenwoordigd door advocaat Koen VAN WYNSBERGE met
woonplaatskeuze op het kantoor te 9860 Oosterzele, Kwaadbeek
47a

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 20 juli 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 9 mei 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 13 december 2017 zonder voorwerp verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota in en bezorgt het administratief dossier. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 13 augustus 2019.

Advocaat Koen VAN WYNSBERGE voert het woord voor de verzoekende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De aanvrager dient op 28 september 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het regulariseren en intern verbouwen van een bedrijfswoning bij een landbouwbedrijf” op de percelen gelegen te Essen, Steenpaal 118.

De percelen liggen, volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Antwerpen', vastgesteld met een koninklijk besluit van 3 oktober 1979, in agrarisch gebied.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen verleent op 13 december 2017 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager.

Tegen die beslissing tekent onder andere de verzoekende partij op 28 januari 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Op 18 april 2018 trekt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen zijn vergunningsbeslissing van 13 december 2017 als volgt in:

“ ...

Gelet op het in administratief beroep ingeroepen middel betreffende de toepasselijkheid van art. 15, 1, 3° van het Omgevingsvergunningsdecreet (decreet van 25 april 2017 betreffende de omgevingsvergunning) zoals deze ten tijde van de aanvraag reeds van toepassing was op de provincies en het Vlaamse Gewest maar nog geen toepassing vond op de gemeente(n);

Gelet op het geciteerde artikel 15, §3 Omgevingsvergunningsdecreet dewelke stelt dat een bedrijfswoning samen met de bijhorende bedrijfsgebouwen te beschouwen valt als één project;

Gelet op de Klasse I-milieuvergunning van de aanvrager gekend onder referte MLAV1/11-469/KDC-mb;

...

Overwegende dat de intrekking van een stedenbouwkundige vergunning als eenzijdige bestuurshandeling overeenkomstig een vaste rechtspraak van de Raad van State slechts mogelijk is indien deze door een grove en manifeste onrechtmatigheid is aangetast, dat zij voor onbestaande moet worden gehouden;

Overwegende dat de eerdere vergunningsbeslissing met een bevoegdheidsoverschrijding is aangetast, dat dit gebrek de openbare orde raakt en dus een intrekking kan verantwoorden;

...”

De verwerende partij stelt de intrekking van de voor haar bestreden beslissing vast en verklaart op 9 mei 2018 onder andere het door de verzoekende partij ingesteld administratieve beroep zonder voorwerp.

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van de vordering

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij werpt op dat de bestreden beslissing het administratief beroep zonder voorwerp verklaart en dat is, volgens haar, geen vergunningsbeslissing, zoals bepaald in artikel 4.7.23, §3 VCRO, waarbij gemotiveerd een vergunning wordt verleend of geweigerd.

2.

De verzoekende partij verwijst voor haar antwoord naar de rechtspraak van de Raad over beslissingen met betrekking tot betwistingen over de (on)ontvankelijkheid van een administratief beroep en stelt dat er in dit dossier een gelijkaardige redenering geldt, zodat de bestreden beslissing wel degelijk een aanvechtbare vergunningsbeslissing is, zoals bepaald in de VCRO.

Beoordeling door de Raad

Op 28 januari 2018 stelt de verzoekende partij bij de verwerende partij administratief beroep in tegen een door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen op 13 december 2017 verleende stedenbouwkundige vergunning.

Met de bestreden beslissing verklaart de verwerende partij het administratief beroep zonder voorwerp.

De bestreden beslissing is een voor de Raad aanvechtbare vergunningsbeslissing, zoals bepaald in artikel 4.8.2, tweede lid, 1° VCRO, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, want de verwerende partij beslist over het door de verzoekende partij ingesteld administratief beroep tegen een stedenbouwkundige vergunning, zoals bepaald in de VCRO.

Dat de verwerende partij met de bestreden beslissing het administratief beroep zonder voorwerp verklaart, en dus niet uitdrukkelijk of stilzwijgend een vergunning verleent of weigert, is niet relevant.

De term “vergunningsbeslissingen” verwijst er louter naar dat de beslissing moet kaderen in de door de VCRO bepaalde vergunningsprocedure en dus niet uitsluitend op beslissingen waarbij een vergunning wordt verleend of geweigerd (Memorie van toelichting, *Parl.St.* VI.Parl., 2008-09, nr. 2011/1, 195 en 220).

De Raad verwerpt dan ook de exceptie.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat zij een omwonende is van de percelen waarop de bestreden beslissing betrekking heeft en voert aan dat ze hinder en nadelen zal ondervinden door de uitvoering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst naar de aanvraag en stelt dat de aanvrager een elektriciteitsbedrijf met opslag van elektrische toestellen uitbaat in agrarisch gebied, hetgeen, volgens haar, niet mogelijk is.

Er is op de site wel een varkenshouderij, maar die is, volgens de verzoekende partij, niet aangepast aan de huidige milieunormen, en de uitbating ervan veroorzaakt, volgens haar, overlast.

De verzoekende partij benadrukt dat de aanvraag, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, de bestaande onwettige activiteiten wil verdoezelen en gebaseerd is op onvolledige en misleidende informatie.

De verzoekende partij stelt dat haar inspraakrechten gefnuikt zijn omdat over de aanvraag geen openbaar onderzoek georganiseerd is en dat zowel (het college van burgemeester en schepenen van) de gemeente Essen als de verwerende partij rechtsonzekerheid creëren door respectievelijk de vergunningsbeslissing onwettig in te trekken en het administratief beroep zonder voorwerp te verklaren.

De verzoekende partij verduidelijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen onbevoegd was om de vergunningsbeslissing in te trekken, zodat de intrekking een onbestaande rechtshandeling is.

De verzoekende partij erkent dat het wel lijkt alsof er geen vergunning meer is, maar ze wijst op het manifest onwettig karakter van de intrekkingbeslissing, die het de aanvrager mogelijk maakt in eender welke context te wijzen op de onbestaande intrekkingbeslissing om vervolgens de door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen op 13 december 2017 verleende vergunning te doen herleven.

De verzoekende partij stelt daarom er alle belang bij te hebben om aan de vergunningverlenende overheid haar bezorgdheden over de aanvraag mee te delen en benadrukt, daarbij aansluitend, dat de verwerende partij haar bezwaren (zelfs) niet vermeldt in de bestreden beslissing.

Het belang van de verzoekende partij is dus, volgens haar, gebaseerd op de miskennis van inspraakmogelijkheden, het risico op verontreiniging van het leefmilieu door de illegale opslag van afgedankte elektrische en elektronische apparaten, mobiliteitshinder en overlast door de uitbating van een varkenshouderij.

Omdat de verwerende partij met de bestreden beslissing de onwettige intrekking van de in eerste administratieve aanleg verleende vergunning bevestigt, ontstaat er volgens de verzoekende partij rechtsonzekerheid: de aanvrager zal zich, volgens haar, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, gedekt weten door de vergunningsbeslissing van 13 december 2017 en dat zou anders zijn wanneer de verwerende partij het administratief beroep inhoudelijk beoordeeld had en vervolgens een vergunning geweigerd had.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen haar vergunningsbeslissing van 13 december 2017 heeft ingetrokken en dat die intrekking als gevolg heeft dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen geen tijdige vergunningsbeslissing genomen heeft, zodat de aanvraag, overeenkomstig artikel 4.7.18, §2 VCRO, geacht wordt afgewezen te zijn.

De verzoekende partij ondervindt, volgens de verwerende partij, ook geen rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en nadelen door de bestreden beslissing zelf: de door de verzoekende partij ingeroepen nadelen worden, volgens de verwerende partij, niet veroorzaakt door de bestreden beslissing, waarmee elk causaal verband ontbreekt.

Verder stelt de verwerende partij dat tegen de intrekkingbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 18 april 2018 een afzonderlijk administratief beroep mogelijk was, maar de verzoekende partij, die de intrekkingbeslissing zelf niet heeft betwist, de onwettigheid ervan niet meer in een procedure bij de Raad kan invoeren.

De verwerende partij besluit dat ze, omwille van de intrekkingbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 18 april 2018 niet anders kon dan het administratief beroep zonder voorwerp te verklaren.

3.

De verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing een vergunningsbeslissing is, zodat ze niet ook afzonderlijk de intrekkingbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 18 april 2018 zelf moet aanvechten door er administratief beroep tegen aan te tekenen.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als belanghebbende derde bij de Raad beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO dat een verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden door de bestreden vergunningsbeslissing.

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist niet dat het bestaan van die hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel moet de verzoekende partij het eventueel bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet omschrijven en tegelijkertijd aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden.

Dan heeft de verzoekende partij het juridisch vereist belang om conform artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bij de Raad beroep in te stellen.

2.

Met de bestreden beslissing verklaart de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partij zonder voorwerp omdat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen de op 13 december 2017 verleende, en door de verzoekende partij voor de verwerende partij bestreden, beslissing heeft ingetrokken.

De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoekende partij geen hinder en nadelen aanvoert, die voortvloeien uit de bestreden beslissing.

In haar beroepsverzoekschrift levert de verzoekende partij vooral kritiek op de volgens haar onwettige uitbating van een zonevreemd elektriciteitsbedrijf en de overlast die ze ervaart door de uitbating van een varkenshouderij.

Verder wijst de verzoekende partij nog op het risico op verontreiniging van de omgeving door de opslag van afgedankte elektrische en elektronische apparaten.

Zoals de verzoekende partij zelf stelt, wordt die hinder veroorzaakt door activiteiten, en niet door de bestreden beslissing, die niet meer is dan de loutere vaststelling dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen de op 13 december 2017 in eerste administratieve aanleg verleende stedenbouwkundige vergunning ingetrokken heeft.

Noch met de bestreden beslissing, noch met de oorspronkelijke, maar nadien ingetrokken, in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing is aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de activiteiten waarvan de verzoekende partij stelt hinder te ervaren.

3.

De Raad oordeelt dan ook dat het niet duidelijk is welk voordeel de verzoekende partij nastreeft met de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt daarover dat zij vreest dat de intrekking van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 18 april 2018 zodanig onwettig is dat ze (ooit en) nu reeds als onbestaande (zal) moet worden beschouwd.

De verzoekende partij vreest dus het manifest onwettig karakter van de intrekking van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 18 april 2018 en het herleven van de in eerste administratieve aanleg op 13 december 2017 verleende vergunning.

Voor zover die kritiek al een nadeel is, staat ze los van de bestreden beslissing en heeft ze betrekking op de intrekking van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 18 april 2018, die, volgens de verzoekende partij, overduidelijk onwettig is, maar die de verzoekende partij niet rechtstreeks heeft betwist.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij met de bestreden beslissing louter de intrekking door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van de door dat college op 13 december 2017 genomen beslissing vaststelt en daarmee ook de intrekking van de oorspronkelijke, in eerste administratieve aanleg genomen, vergunningsbeslissing én het verlies van het voorwerp van het administratief beroep.

De verwerende partij heeft de inhoudelijke aspecten van het dossier dan ook niet meer beoordeeld.

4.

Het nadeel dat de verzoekende partij stelt te zullen lijden volgt bovendien alleen uit de loutere veronderstelling dat er nog steeds een positieve vergunningsbeslissing bestaat, minstens dat die in de toekomst opnieuw kan of zal bestaan, en dat is juridisch niet correct.

De verzoekende partij vertrekt van de hypothese dat de intrekking door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van de door dat college op 13 december 2017 in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing manifest onwettig is, maar toont niet aan dat het college van burgemeester en schepenen onbevoegd was haar eerdere beslissing in te trekken op basis van bevoegdheidsoverschrijding, een onwettigheid die de openbare orde raakt en een motief dat op zichzelf staat naast de door het college vastgestelde manifeste onwettigheid van de oorspronkelijke, in eerste administratieve aanleg genomen, vergunningsbeslissing.

De Raad oordeelt dan ook dat de premisse van de verzoekende partij, namelijk dat de op 13 december 2017 intrekking door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen in eerste administratieve aanleg verleende vergunning nog steeds bestaat, of minstens kan herleven, juridisch onjuist is.

De intrekking van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen heeft als gevolg dat de door dat college op 13 december 2017 in eerste administratieve aanleg verleende vergunning met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen is.

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het beroep.

De exceptie is gegrond.

V. KOSTEN

1.

De verzoekende partij vraagt haar, ten laste van de verwerende partij, een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro toe te kennen.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de procespartij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad, op verzoek, een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de procespartij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.

Omdat de Raad het beroep verwerpt kent de Raad aan de verzoekende partij geen rechtsplegingsvergoeding toe.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing.

2. De Raad legt de kosten van het beroep, bestaande uit het door de verzoekende partij betaalde rolrecht ten bedrage van 200 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 3 september 2019 door de eerste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Stephanie SAMYN

Eddy STORMS